

Abús Sexual Infantil, la primera violència sexual.

Els últims anys la nostra societat ha avançant notablement en l'objectiu de l'eliminació de la violència vers les dones. S'han destinat molts mitjans i recursos per atendre a les dones i els seus fills que han estat víctimes d'aquesta violència. Però dintre d'aquest col·lectiu, trobem que algunes d'aquestes dones, amb característiques més estereotipades d'exclusió social, són oblidades a l'hora de planificar i intervenir per a la prevenció i tractament de la violència que han patit. Parlem de col·lectius de dones com les treballadores sexuals, la població de dones recluses i aquelles que presenten una problemàtica d'abús de substàncies tòxiques.

D'altra banda, diferents estudis ens indiquen que dintre d'aquest col·lectiu de dones en situació d'exclusió social, es troben uns índexs molt més elevats d'haver patit abús sexual a la seva infància que la resta de població general.

El 20% de les treballadores sexuals actuals van ser introduïdes en l'*ofici* essent encara menors d'edat (DGP, 1986). En un estudi de Loftus, Polonsky i Fullilove (1994), van estudiar 105 dones vinculades a un programa de tractament ambulatori d'abús de substàncies: el 54% va reportar haver patit abús sexual infantil.

Aquestes dades i altres estudis sobre aquesta temàtica, ens fan pensar que moltes dones que han tingut una experiència primerenca d'un tipus de violència com és l'abús sexual infantil, tenen moltes probabilitats de continuar tenint experiències revictimitzadores i que les facin molt més vulnerables per poder prevenir futures situacions de violència.

Una de les conseqüències de la vivència d'abús sexual durant la infància és la revictimització, entesa aquesta com l'experiència de més d'un esdeveniment traumàtic posterior a l'abús sexual infantil, especialment aquells relacionats amb agressions físiques i sexuals, i que sembla tenir un efecte acumulatiu i augmentar de manera

significativa la simptomatologia psicopatològica, principalment posttraumàtica, present en aquestes víctimes, tal com demostren diversos estudis (Banyard, Williams i Siegel, 2.001). En un estudi retrospectiu de victimització sexual adulta, Gidycz, Coble, Latham i Layman (1.993) van deduir que una història d'abús sexual infantil augmentava el risc de victimització sexual adulta. Gidycz i col, també van trobar que la victimització sexual infantil o adolescent predeia un ajust més pobre, la qual cosa pot predir la revictimització adulta. Així, suggerien que un trauma no resolt, pot formar part del procés que incrementa el risc de revictimització. La teoria de revictimització de Chu (1.992) suggereix que la dissociació i els símptomes de PTSD poden augmentar el risc de revictimització, ja que s'incrementen les conductes d'alt risc i a la vegada es redueixen les capacitats per posar en marxa conductes d'autoprotecció.

Tenint en compte totes les aportacions teòriques que mostren els estudis realitzats sobre la revictimització i la seva relació amb les dones que han patit un abús sexual a la infància, creiem que és molt important treballar amb programes psicoeducatius dirigits a les dones en situació d'exclusió social. El projecte Prevenir és Protegir.

Després de l'experiència realitzada, podem dir que les activitats desenvolupades van afavorir que moltes dones en situacions d'alta vulnerabilitat aconseguissin verbalitzar situacions de violència viscudes a la infància, així com començar a ser conscients de les repercussions que aquestes havien tingut a la seva vida. Durant aquesta experiència hem pogut constatar que moltes d'aquestes dones tenien, per primera vegada, una oportunitat de sentir-se recolzades i escoltades per poder tractar situacions de violència viscudes a la seva infància i durant la seva vida adulta, essent per tant el primer pas per aconseguir nous models de relació lliures de violència.

Pilar Polo. Fundació Vicki Bernadet.